

Димчо Дебелянов

Живях в заключени
простори...

– Живях в заключени простори,
в неумолима пустота,
и в мойта повест се повтори
на някой Люне повестта.

Скверниха нищи мойто знаме,
враг – мойта девствена земя,
а над мощта и гордостта ми
измамна слава се надся.

И ето, свел очи, в които
безумна пропаст се вдълба,
с последен жар в сърце разбито
аз шъпна пламенна молба:

Царице, спях до твойте кули –
прати ми в презнощ вихрен стон,
кат бледен лист да ме отбрули
от моя обезлистен клон.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6171>]